

RECORDANT EN JOAN ANGLADA

per Josep i Ramon RIEROLA I ALIBÉS

Moixos encara per la seva mort, voldríem perfilar la imatge de l'amic de sempre, en Joan Anglada i Vilardebó, enduts per les onades d'uns records personals que ens duu la mar de la vida des de la llunyania de setanta anys de coneixença i tracte.

De la seva vàlua professional no cal que en diguem gran cosa, bé prou que se n'ha dit i encara se'n dirà per veus altament autoritzades. Per altra banda, ja són prou significatius dos fets: el de posseir la Creu de Sant Ramon de Penyafort, i el d'haver-se'l designat membre del Consell Jurídic de la Generalitat, pocs mesos abans de morir.

Ens consta que aquesta última distinció, tan merescuda, fou una de les majors satisfaccions de la seva vida, ja que, de fet, constituïa el coronament de la seva carrera i el reconeixement implícit de la seva capacitat jurídica i dels seus excepcionals coneixements del dret català. Sabem la il·lusió i sentit de responsabilitat amb què esperava poder contribuir, des del seu lloc, a l'endegament de l'Estatut en aquests moments transcendents en què s'hauran d'escometre qüestions on la seva experiència professional i el seu seny podien haver estat profitosos per a l'esdevenidor de Catalunya.

Com era en Joan Anglada portes enfora del seu despatx, portes endins de la seva persona?

Per damunt de tot, un home plenament lliurat a la família, el company inseparable de l'esposa, d'una manera ben visible, convergint ambdós en la plena dedicació dels fills. Recordem, com a reflex de la seva tendresa de sentiments, la sotragada forta amb què sacsejà el seu esperit la mort de la seva centenària mare. Romangué uns dies veritablement trasbalsat d'enyorament. En veure'l en semblant estat de condolença, i en recordar-ho, no ens podem estar de pensar: Quin contrast amb la imatge d'home de braó, «d'agressivitat i contundència emprades en la seva professió», segons frase del seu col·lega Ramon Puntí, en l'article que en fa i que li dedicà en el setmanari «9-Nou», sota el títol «Ha mort el Degà». Aquest mateix contrast d'imatge el pogué constatar l'última vegada que un de nosaltres el vegé en el col·loqui celebrat a l'Ateneu de Barcelona, amb motiu de la publicació de la novel·la «Les Closes» de la seva filla M.ª Àngels, que havia estat guardonat amb el Premi Josep Pla. Se'l veia tant content i els ulls li resplandien tant que semblava transfigurat.

Això palesa que moltes vegades s'erra en la formulació del concepte que es fa d'una persona, observant-la només parcialment. Sempre cal contemplar-la des de perspectives diferents.

Com amic en direm —i aquí sí que ens hi podríem esplaïar— que era un d'aquells en els quals hom podia comptar en totes les avinenteses; era cordial i franc, disposat sempre a donar-vos un cop de mà i un consell ben intencionat.

Ésser generós era una de les seves qualitats. Podrien confirmar-ho molts fills de la Plana de Vic que, en circumstàncies malestrugues, lluny de la terra nadiua, trobaren suport en Joan Anglada.

Era un bon company de viatge, alegre i observador. Aprofitava totes les avinenteses que la feina li permetia per fer llargues caminades, i, quan ens les explicava, es sentia cofoi de poder-les realitzar amb més de la seva vuitantena d'anys a l'esquena. S'embadalia en els paisatges, i com que la família Anglada fou de les primeres que estuejaren a Cantonigrós, ell coneixia els tocoms, racons i raconets de Collsacabra, el gust de l'aigua de les seves fonts (*font de Rajols, font del Faig, etc.*), de la mateixa manera que coneixia també el doll de totes les fonts i fontinyols de la Plana. Que n'era de feliç bevent-ne un glop! Li agradava d'omplir un cistell de maduixes per les pinedes de Planoles, i pellucar mores i gerds i de fer arreplega d'herbes remeieres. En una paraula, era un enamorat de la muntanya i hi feia escapades molt sovint.

Heus aquí l'home de gustos senzills i saludables, que l'amansien dels enervaments de la professió, exercida amb dedicació apassionada.

Un altre contrapès en el seu viure el constituïen delectances espirituals; estava al corrent de tot allò de més important en literatura, art i història, i, sobretot, sentia una vertadera afecció, gairebé passió, per la música. No es deixava perdre cap recital de música clàssica, ni cap concert de l'Orfeó Català. Fervorós del cant gregorià, moltes Setmanes Santes es recollia amb la seva muller a Montserrat, a fi de captar amb plenitud tota la sublimitat de la litúrgia. De Montserrat en tornava sempre exultant de pau i alegria interiors.

Del seu dinamisme intel·lectual en deixà mostres abundants en la seva col·laboració constant a la «Gazeta de Vich»; ja sigui compartint-la amb l'inefable canonge Collell, amb l'insigne mossèn Gudiol i més tard amb l'eminent Dr. Junyent. Després, bona part dels números de la Gazeta s'ompliren amb els seus articles, des de comentaris polítics, a campanyes en pro de la cultura i en profit de la ciutat de Vic. Ho podem dir perquè, a tongades, compartírem amb ell aquesta tasca periodística.

Paral·lelament a aquesta obra de periodista, desenvolupà tota mena d'activitats ciutadanes. Podem assegurar que era un vigatà de soca-rel. En tot allò que podia ésser bo per a la ciutat, ell hi era per un cap. Esmentem només, com a mostra, la seva intervenció en la creació i funcionament del Patronat d'Estudis Ausonencs, en el nou emplaçament del Museu Episcopal i, com a element actiu i incansable dels Amics de Verdager, en la restauració de la Font del Desmai i de l'església de Vinyoles d'Orís; i també en la construcció de l'estadi Torras i Bages.

En aquestes obres, i en el sosteniment d'institucions de caire cultural i social o benèfic, hi abocava a dojo quantitats, no dites per ell, però que, segons sabem, ultrapassaven les acostumades per la seva quantia.

Ens manca només de parlar de la seva religiositat. Era clara, ferma i profunda. La seva fe fervorosa era sense dubtes ni recels. Era coneixedor, gran coneixedor, de les obres del Dr. Torras i Bages, i no cal dir de les de Balmes. D'ells segurament en degué aprendre la seva fidelitat a la jerarquia, i cregueu que la professava d'una manera increbantable.

Aquest és el Joan Anglada que, complint un deure d'amistat i ciutadania, hem intentat de donar a conèixer. És clar que moltes més coses i anècdotes en podríem contar després de setanta anys d'amistat, però no ens volem allargar més i acabarem amb una imatge: Era com un arbre frondós, que es feia albirador per damunt del bosc, profundament arrelat a la terra, de fusta dura, però bona i noble.

Tant de bo que d'arbres així en vagin pujant!

D'esquerra a dreta:

DRETS: Selva, Callís, Abadal, Genís, Rierola (Josep), Subirà, Ortiz,
V. Serra, Suñol, Pietx.

ASSEGUTS: Manuel Anglada, Gudiol, Lluís Bayés, Rierola (Ramon).
Joan Anglada, Ylla, Martí Genís, fills Selva i Pietx.

La colla de la Caseta a la font de la Noguera.